

Kutsal Olmak - 21.

Kutsallıkta ilerleme gayretimiz aynı zamanda kutsallığı tanıma gayretimizdir. Kutsallık, yaşam boyu ilerleme ve gelişme içinde olmayı, bu yolda Mesih'in benzeyişine doğru yönelmeyi arar. Çünkü böyle bir ilerleme Tanrı'nın isteğidir:

Efesliler 1:4 O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti.

Bir kiliseye katıldığı halde ilerleme yapamayanlara veya zor ilerleyenlere ne demek lazım? Tanrı'nın isteği olan kutsallığa bakarak, kutsallığı özleyerek gözlerimizi Tanrı'nın sağladığı yollara ve hedefe çevirmeliyiz. Bizi donatacak, güçlendirecek şeyleri görmeye çalışmalıyız: aslında bizi zayıflatan ve teşvikimizi yok eden şeylere dikkat edersek, bizi donatan ve geliştiren şeyleri de biliriz. Bizleri duadan, paydaşıktan alıkoyan ruhsal kuraklık, aynı zamanda başkalarına olan sevgimizi, merhametimizi de yok edecek; bizi kiliseye hizmetten ve dünyaya tanıklıktan alıkoyacaktır.

Kutsallık lütfu Mesih'in olmamızı ve kalmamızı istediği yolda devam etmemiz için, Mesih'e doğru bir ilerleme ile, Mesih'e doğru artan bir aydınlanışla bizde çalışır. Bizim de böyle bir ilerlemeden alıkonma ya da geride kalmaktan korkarak Mesih'teki hizmet görevine sarılmamız esastır. Böylece 'ben' diye kendimize odaklanmak yerine Mesih'in bedenini donatmak üzere hizmet görevimizde kalmaya ve ilerlemeye çalışmamız esastır.

Efesliler 4:12 Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılsın.

Eğer insanlar kendilerinin de o bedende olduğunu unutulursa ne hizmet görevini hatırlar, ne Mesih'in bedeninin gelişmesine ilgi duyarlar. Bu şekilde de kendilerini ruhani gelişimden alıkoymuş olurlar (1.Korintliler 12:12-27).

Öyleyse Mesih'e her zaman bağlılıkla ve O'na layık olmaya çalışarak, Mesih'ten beslenerek devam edebiliriz. Çünkü Mesih "Ben asmayım, siz çubuklarsınız. Bende kalan ve benim kendisinde kaldığım kişi çok meyve verir. Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" demiştir (Yuhanna 15:5).

Zannederim kolay düşülen bir hata var: "kiliseye gidiyorum, etkinliklere katılmaya, hizmet etmeye gayret ediyorum, bunca zamandır imandayım, Tanrı'yı tanıyorum" şeklindeki bir güven kişileri ruhani gelişimden alıkoyacaktır. Bu, kendi yüreğine güvenmek olacaktır (Yeremya 17:9 krş. Mezmur 51:5, Matta 15:19). Tanrı sonsuz olduğu için Tanrı'yı tanımakta ilerlemeyi gayretle dilemeliyiz. Çünkü bu bedendeki düşmüş doğamız sonsuzluğu kavramaktan da acizdir.

Koloseliler 2:2-3 Yüreklerinin cesaret bulmasını, sevgide birleşmelerini dilerim. Öyle ki, anlayışın verdiği tam güvenliğin bütün zenginliğine kavuşsunlar ve Tanrı'nın sırrını, yani bilginin ve bilgeliğin bütün hazinelerinin saklı olduğu Mesih'i tanısınlar.

Bunun için imanlıların sevgiyle birbirlerine bağlanması ve bu şekilde Mesih'teki hazinelere bakması esastır. Çünkü Tanrı'daki sırrın bilgisi derindir, sonsuzdur. Bu yüzden Tanrı'yı tanımakta ilerlemeye çalışmalıyız. Bunu yapamayanlar cesaretlerini sıklıkla kaybederler. Neden "cesaretlerini kaybederler" diyorum? Çünkü imana dayalı etkinlik, sevgiye dayalı emek olmazsa, umuda dayalı dayanma da olmayacaktır:

I.Selanıkliler 1:2-3 Dualarımızda sizleri anıyor, her zaman hepimiz için Tanrı'ya şükrediyoruz. İmanın ürünü olan etkinliğinizi, sevgiye dayanan emeğinizi ve **Rabbimiz İsa Mesih'e bağladığınız umuttan kaynaklanan**

dayanıklılığınızı Babamız Tanrı'nın önünde durmadan anıyoruz.

O halde imanın ve sevginin artarak büyümesi (I.Selanikliler 3:12); ve her ferdin bütün topluluğu gözeterek buna dikkat etmesi kutsallığın bir gereğidir; kutsallıkta ilerlemenin de bir yoludur:

II.Selanikliler 1:3 **Kardeşler**, sizin için her zaman Tanrı'ya şükran borçluyuz. Böyle yapmamız da yerindedir. Çünkü imanınız büyüdükçe büyüyor, her birinizin öbürüne olan sevgisi artıyor.

Efesliler 4:15 Tersine, sevgiyle gerçeğe uyarak **bedenin** başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz.

16 **O'nun önderliğinde bütün beden**, her eklemin yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüyüp sevgide gelişiyor.

Kutsallıkta ilerleyeceksek, aldatıcı olan yüreğimizden tek bir şey öğrenebiliriz: o da **yüreğimizin kötü olduğudur**; yani bizi duadan, hizmetten, kiliseden, topluluk yararından alıkoyan ne varsa, sevgi ve merhamet hizmetinden bizi eksik bırakan ne varsa, Rab'be tanıklık ve hizmetten bizi alıkoyan ne varsa, bunların arkasında kendi yüreğimiz (düşmüş irademiz ve doğamız) vardır. O halde kutsallıkta ilerleyeceksek, aldatıcı olan yüreğimizden kokmalıyız.

Bir keresinde uzun yıllar kilisede bulunmuş ve daha sonrasında ayrıca üç dört yıl aktif hizmet etmiş, sonrasında bazı sorunlar nedeniyle ayrılmış bir kişiyle uzun bir aradan sonra tekrar karşılaşmışım. Bazı haksızlıklar nedeniyle topluluktan özellikle bazı önderlere kırgındı. Kiliseye gittiği zamandaki sıkıntılarını anlattı. Kiliseden ayrıldıktan sonra başka bir şehre taşınmıştı. Ve yıllardır kiliseye gitmiyordu. Bana ne kadar esenlikte olduğunu söyleyince "*bu normal mi?*" diye sordum. Durup düşündüğünde "*haklısın*" diyebildi. Bunca yıl kiliseden uzak, duadan, paydaşıktan uzak, ruhani beslenme olmaksızın yaşamış; Mesih'teki

ayrıcalıklarını kullanmadan, toplumda fark edilmeyen sıradan insanlardan biri gibi yaşamış, Mesih'e ve Müjdesi'ne tanıklıktan uzakta kalmış biri olarak "esenlikte" olmasını 'doğru yerde olmak' gibi değerlendirmeye başlamıştı. Çünkü bunca yıl yüreği onu sahte bir esenlikle aldatmıştı. Mesih'in uğruna öldüğü kiliseden uzak kalarak nasıl esenlikte olunabilirdi ki? Daha sonra tekrar başka şehre taşındı, eşi onu terk etti, çok fazla yüklerin altında ezilmiş ve yorgun olarak yaşamaya devam ediyor. Yüreğimizin kötülüğünden korkmazsak benzer ya da beklenilmeyen durumları bizler de yaşayabiliriz. Öyleyse kutsallık lütfuna sarılmaya gayret etmezliyiz.

Mesih'teki doğrulukta, aydınlanışta ilerledikçe yüreğimizin kötülüğünü o kadar daha iyi görebiliriz. Kendimizin böyle bir zayıflık ve karanlık içinde olduğunu görmek de Mesih'e artan bir bağlılık ve şükranla büyümeyi getirmelidir. Dua bazen hüznü olabilir; ama hüznü de olsa Rab'be bağlandığımız dua zamanları esenliği korumak ve kendi yüreğimizden kendimizi korumak için gereklidir. Tanrı Sözü'ne dayanan dualar, Tanrı Sözü'nden beslenen dualar sevincin, övgünün yolunu görmemizde bize yardımcı olacaktır.

Öyleyse düşüşlerimize rağmen daha *yüksek bir hayatı özlemekten* vazgeçmeyelim. Çünkü böyle bir umut olmadan yönümüzü korumayı çok çabuk unutabiliriz. Gündelik yaşamın zorlukları ve kaygıları, gözün tutkuları, kendimizin ya da sevdiğimiz birinin hastalık veya kaza durumu, yaşanan çevrenin kültürü, uğradığımız haksızlıklar, aile içi sorunlar, günahın ve benliğin getirdiği yüklerin ağırlığı ve benzeri sebeplerle umudumuzu hemen bir kenara bırakabiliriz; bütün bunlar yüzünden sevincimizi çok çabuk kaybedebiliriz. Ancak kutsallık lütfu da bütün bu zorluklara rağmen Tanrı'nın sağladığı silahlara sarılma gücümüz olabilsin diye verilmiştir; kutsallık çağrımız dünyanın zaten içinde bocaladığı sıkıntılara ve zorluklara dünyadan olan kimseler gibi tepki vermek yerine; bütün bunları Rab'bin Sözü'nü doğrulayan kanıtlar (*Matta 5:10, Matta 10:17-18 krş. Matta 11:28-30, Yuhanna 16:33*) olarak görmeyi gerektirir.

3:13 Bereketlenmiştir bilgeliğe erişen
Ve anlayışı ele geçiren adam.
14 Onu kazanmak gümüş kazanmaktan daha iyi
Ve saf altından daha faydalıdır.
15 O daha değerlidir mücevherlerden
Ve hiçbir şeyi onunla kıyaslamayı arzulama.
16 Uzun ömür onun sağ elindedir,
Sol elinde zenginlik ve onur vardır.
17 Onun yolları hoşnutluğun yoludur
Ve bütün patikaları esenliktir.
18 Ona sarılanlar için yaşam ağacıdır
Ve mutludur onu sınıksız tutunanlar.

Öyleyse dünyadaki zorluklara, ayartılara, baskılara rağmen Rab'bin yolu bereketlidir, Rab'bin yolu esenliktir. Etrafınızdaki dünyaya bakın: savaş, terör, cinayet, tecavüz, yaralama, gasp, uyuşturucular, kıskançlık ve homurdanma, dedikodu, çekişme, bölünmeler ve ayrılıklar, kin, nefret ve bunların kışkırttığı diğer günahlar ile birlikte artan isyankarlık ve yasa tanımazlık; ve bunlara bağlı olarak ortaya çıkan kaos ve ruhsal baskılar pek çok kişi için hayatı zorlaştırmaktadır. Diğer yandan etrafımız *fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme* ile yaşayıp da ayıpları ile övünenler; bir diğer yanda bilgisizliğin, cehaletin karanlığında yaşayanlar; diğer bir yanda Tanrı'dan başka bir yolu din edinip de teselli bulmaya çalışanlarla dolu. Neticesinde dünya esenlik yolunu bilmeden yaşayanlarla dolu (İşaya 59:1-8). Bütün bunlar arasında, bütün bunlara rağmen Rab'bin Sözü'nde kalmak esenlik yoludur; bütün bunlara rağmen Rab'bin Sözü'nde kalmak kutsal olan ile kutsal olmayanın belli olmasıdır.

Kutsallık lütfü, böyle karmaşıklık dolu bir dünyanın ortasında yenilenmiş bir dünya umuduna sarılarak, daha yüksek bir yaşamı özleyerek yaşamamız için vardır; bu umut ve özlem ile yürüdükçe esenlik yolunda devam edebiliriz; ve kutsallığı bu şekilde

koruyabiliriz; kutsallıkta ilerleme arzumuzu bu şekilde canlı tutabiliriz; ve kutsallıkta bu şekilde ilerleyebiliriz:

Mezmur 1:1 Ne mutlu o insana ki, kötülerin öğüdüyle yürümez,
Günahkârların yolunda durmaz,
Alaycılarının arasında oturmaz.
2 Ancak zevkini RAB'bin Yasası'ndan alır
Ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür.
3 Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş ağaca benzer,
Meyvesini mevsiminde verir,
Yaprağı hiç solmaz.
Yaptığı her işi başarır.

Mezmur bereketlenmiş kişiyi anlatırken aynı anda kötülerden de (günahkarlardan, alaycılardan) bahsediyor. Çünkü bu kutsanmış kişi böyle kötülüklerin ortasında yaşıyor; ama bir farkla, yaşam sözüne sınıksız sarılarak (*Rab'bi ve Sözleri'ni derin düşünerek*) ve karanlığa rağmen parlayarak yaşıyor (Filipililer 2:14-16). Mezmur'un devam eden ayetlerine batkımızda kötülerin günaha savrulurken yok oluşa gittiğini okuyoruz (İşaya 57:20-21). Böylece kutsallık lütfü, karanlıkta parlamak ve yönsüz dünyaya yol göstermek için imanlıları daha da teşvik etmelidir.

Bunu siz imanlılar yapamayacaksınız, başka kimse yapamaz. Siz imanlılar olarak komşunuz için Mesih olamayacaksınız bunu başka kimse yapamaz. Esenlik yolunu bilen (Mezmur 119:165) imanlılar olarak dünyaya esenliği sizler müjdeleyeceksiniz.

Çünkü bıraktığı örneğe göre yolundan yürümek üzere takip etmeye çalıştığımız Mesih, hizmete başladığı zaman *Müjde'yi yoksullara iletme, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını, ezilenlerin özgürlüğe kavuşacağını 'Rab'bin lütfü yılı'nı ilan etmiştir.*

Böylece Mesih, Tanrı halkının “*sevgiyle sadakatin buluşacağı; doğrulukla esenliğin öpüşeceği*” (Mezmur 85:10-11) gelecek zaman için bekleyişinin sona ermekte olduğu, beklenen o zamanın şimdi tarihe girdiğini ilan etmiştir. Mesih’in kutsalları olarak bu dünyada gelecek çağın esenliğinde yaşadıkça; affedildiğini bilerek yaşamının güvence ve tesellisinde devam etmeye çalıştıkça; Tanrı’nın Krallığının yaşadığımız yerlerde görünür olmasına hizmet etmiş oluruz.

Böylece dünyaya Tanrısal Krallığın esenliğini ve Müjdesi’ni yaymak için çalışan kutsallar, yaşamlarıyla ve hizmetleriyle bu dünyaya insanın saygınlığını hatırlatacaktır. Yani yaratıldığımız surete layık olmaya çalışarak yaşadıkça; Mesih’teki esenlik, özgürlük, adalet, şifa merhamet, günahların affı (karşılıksız bağışlanma) Müjdesi düşmüş yaşamlara yenilenme getirdikçe, insanlar Tanrı’daki sureti taşımanın saygınlığını hatırlayacaktır.

Kutsallar Müjde hizmetini hastalara, düşmüşlere, günahkarlara, (*ruhsal ve fiziksel yorgun ve yüklü insanlığa*) götürmeye çalıştıkça yaşamlar yenilenir ve toplumlar gelişir. Böylece kutsallar Tanrı’nın kutsallığını dünya tatsın diye çalışır. Kutsallar, kutsallığı bu yeryüzüne yaymak için çalışır; kutsallar, kutsallık lütfunda bu şekilde ilerler. Çünkü kutsallar Mesih’i izler; Mesih’i özlediği gibi, Mesih’teki düşünceyi edinerek işler.